

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6886/20
14.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Александре Ђорђевић и Весне Филиповић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ул. ... бр. ..., ББ из ..., ул. ... бр. ..., као правних следбеника пок. ВВ из ..., ул. ... бр. ..., које заступа адвокат Јелица Ивковић из Београда 53, поштански фах 10, ул. Јурија Гагарина бр. 63/53 и ГГ из Београда, ул. бр. ... против туженог ДД из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа Славица Ћосић из Београда, ул. Миљаковачке стазе бр. 41а, ради дуга, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 29472/16 од 20.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 14.5.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 29472/16 од 20.09.2018. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 29472/16 од 20.09.2018. године тако што се тужени ДД **ОБАВЕЗУЈЕ** да тужиоцима АА и ББ на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 723.525,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде под претњом извршења.

Образложење

Побијаном пресудом Првог основног суда у Београду П 29472/16 од 20.09.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени ДД из ... да тужиоцима АА из ... и ББ из ... исплати на једнаке делове износ од 26.000 евра, са каматом на овај износ, и то од 15.05.2004. године, као дана падања у доцњу, до 25.12.2012. године, као дана ступања на снагу Закона о затезној камати по стопи коју

прописује Европска централна банка, а од дана 25.12.2012. године по стопи прописаној чланом 4 став 1 Закона о затезној камати утврђеној на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, у року од 8 дана од дана пријема пресуде до коначне исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме у месту испуњења и у времену испуњења пословна банка откупљује ефективну страну валуту. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцима АА из ... и ББ из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 943.900,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке па до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је из свих законских разлога предвиђених чланом 360 став 1 ЗПП.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу одредбе члана 372 ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 125/04 и 111/09) у вези члана 506 став 1 ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог делимично основана.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 15.11.2003. године правни претходник тужилаца АА и ББ (мајка пок. ВВ) као зајмодавац и зајмопримац тужени ДД су закључили Уговор о зајму. Чланом 1 наведеног уговора зајмодавац позајмљује зајмопримцу износ од 26.000 евра, без камате, са роком доспећа 15.05.2004. године, док чланом 3 уговора зајмодавац овлашћује ГГ из ..., ул. ... бр. ..., да може у моменту доспећа овог уговора о зајму у њено име и за њен рачун извршити пријем наведеног износа од стране зајмопримца. Истог дана закључен је и Предуговор о купопродаји непокретности између туженог ДД као продавца и пок. ВВ као купца, као гаранција да ће новац бити враћен. Предуговором је наведено да је предмет овог правног посла непокретност, односно стан у грубим радовима у ..., ул. ... бр. ..., по структури трособан, површине 40+30 м², на I спрату предметног објекта ванкњижног власништва. Чланом 2 наведеног предуговора уговорне стране сагласно утврђују будућу купопродајну цену предметне непокретности у износу од 26.000 евра и продавац се обавезује да купцу омогући улазак у посед предметне непокретности најкасније до 15.05.2004. године. Међутим, тужени ДД није вратио новац.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом члана 395 Закона о облигационим односима и сходно одредбама о терету доказивања закључио да је на основу Уговора о зајму од 15.11.2003. године тужени ДД наведену позајмицу требало да врати преко ГГ коме је пок ВВ дала овлашћење за пријем позајмљеног новца а који наведени износ никад није вратио, па је обавезао туженог да правним следбеницима сада пок. ВВ исплати износ од 26.000 евра у динарској противвредности.

За своју одлуку првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд.

Жалбом се побија правилност оцене изведених доказа, иако је првостепени суд утврдио у потпуности све битне чињенице на начин прописан чланом 8 ЗПП по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка.

Чињеницу постојања уговора о зајму и постигнуте сагласности уговорних страна као физичких лица о битним елементима тог уговора, првостепени суд је, у смислу члана 8 ЗПП, правилно утврдио након подробне оцене свих доказа, исказа пок ВВ, саслушане у својству парничне странке, а посебно писменог уговора о зајму од 15.11.2003. године, чијим потписивањем је тужени потврдио извршење обавезе утврђене тим уговором, а то је враћање новца узетог на зајам под условима и начин како је то наведено у предметном уговору а који износ тужени није вратио.

Неосновани су жалбени наводи да првостепени суд није ценио Уговор о купопродаји непокретности закључен дана 20.1.2005.године између ЂЂ и ГГ и Уговор о пословној сарадњи закључен дана 20.1.2005.године између ДД и ГГ. Неосновани су, зато што је првостепени суд ценио ове уговоре, али је правилно нашао да су без утицаја на доношење другачије одлуке. Наиме, напред наведеним уговорима се регулишу правни односи између трећих лица, а тужени према чл. 231 ЗПП у току поступка није доказао да су ови уговори у било у било каквој вези са позајмицом коју је пок ВВ учинила туженом ДД. Осим тога, тужени ДД се није одазвао позиву суда ради саслушања у својству парничне странке, иако је више пута уредно позиван.

На другачије решење ове правне ствари не могу утицати ни наводи жалбе којима се указује да је тужени вратио новац пок ВВ преко ГГ, а што произилази из доказа - Уговора о пословно-техничкој сарадњи закљученог непознатог датума између ДД и ГГ. Ово стога што до закључења главне расправе овај доказ није достављен. Како се у жалби сходно члану 359 став 1 ЗПП не могу износити нове чињенице и предлагати нови докази, осим ако жалилац пружи доказе да их без своје кривице није могао изнети, односно предложити до закључења главне расправе пред првостепеним судом, а што у конкретном није случај, то овај навод жалбе туженог у овој фази поступка не може утицати на доношење другачије одлуке.

Како првостепена пресуда у потврђеном делу није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности нити оним повредама на које се посебно указује жалбом, те како је иста заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и донета на основу правилне примене материјалног права, то је, применом члана 375 ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Приликом доношења другостепене одлуке у ставу првом, Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али је нашао да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност одлуке, те да су исти ирелевантни за другачију одлуку суда.

Одлучујући о жалби туженог изјављеној против решења о накнади трошкова парничног поступка садржаног у ставу другом изреке, другостепени суд је нашао да је жалба туженог основана и да су се стекли услови за преиначење одлуке о накнади

трошкова парничног поступка, с обзиром да је првостепени суд за заступање тужилаца од стране адвоката, трошкове за заступање друге странке увећао за 100% уместо за 50% . Имајући у виду наведено, применом члана 387 став 1 тачка 3 ЗПП преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде те је применом члана 149 и 150 ЗПП, тужиоцима призната накнада трошкова парничног поступка за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката (увећаним за 50% за заступање друге странке) и то: на име састава тужбе износ од 24.750,00 динара, за састав четири образложена поднеска у износу од по 24.750.00 динара, за састав пет необразложених поднесака износ од по 12.375,00 динара, за састав жалбе износ од 49.500,00 динара, приступа на 7 одржаних рочишта у износу од по 27.000,00 динара, приступа на 16 неодржаних рочишта у износу од по 14.625,00 динара, трошкове огласа у износу од 2.600,00 динара, те таксе на одлуку у износу од 63.800,00 динара, што укупно чини износ од 723.525,00 динара одмерено сходно важећој АТ и ТТ, па је одлучио као у ставу другом изреке пресуде.

Председник већа-судија
Иван Негић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић